

POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Wiesław Kozielowicz

w sprawie z zażalenia J. S.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 7 stycznia 2025 r., sygn. akt VIII K 350/12 (XV Ko 169/24))

na posiedzeniu w dniu 30 kwietnia 2025 r., w Izbie Karnej

w kwestii wniosku zawartego w postanowieniu Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 26 marca 2025 r., sygn. akt II AKzw 130/25

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**pozostawić bez rozpoznania wniosek zawarty w
postanowieniu Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 marca
2025 r., sygn. akt II AKzw 130/25.**

UZASADNIENIE

Przepis art. 37 § 1 k.p.k. pozwala na „wyjęcie” sprawy spod rozpoznania sądu miejscowo właściwego w razie zaistnienia przesłanki w nim wskazanej, to jest wtedy, kiedy w grę wchodzi dobro wymiaru sprawiedliwości. Co należy rozumieć pod tym pojęciem, ustawa nie wyjaśnia, niemniej w orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że chodzi tu o konieczność eliminowania sytuacji mogących wywołać u stron lub w opinii społecznej przeświadczenie o braku warunków do bezstronnego rozpoznania sprawy przez sąd właściwy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 grudnia 1999 r., sygn. akt III KO 98/99, Prokuratura i

Prawo 2000, z. 3, poz. 7, z dnia 12 lutego 2009 r., sygn. akt III KO 1/09, OSNKW 2009, z. 3, poz. 23). Przedstawione w uzasadnieniu postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 marca 2025 r., sygn. akt II AKzw 130/25, rozterki interpretacyjne odnośnie prawidłowości skompletowania składu orzekającego w tym Sądzie, jak i ocena poglądów Sądu Najwyższego ze wskazanych w uzasadnieniu postanowień w sprawach o sygnaturach akt II KO 26/25 i II KO 31/25, nie uzasadniają potrzeby „wyjęcia” tej sprawy z właściwości tego Sądu, gdyż mogą zostać rozstrzygnięte we właściwym trybie, w przypadku złożenia wniosku o wyłączenie sędziego. Możliwe jest wyłączenie sędziego od udziału w rozpoznaniu wyznaczonej mu sprawy, gdy: 1) zachodzą okoliczności skutkujące wyłączeniem wyznaczonego sędziego z mocy prawa, lub 2) żądanie wyłączenia (wniosek o wyłączenie) go od udziału w sprawie zgłosi sam sędzia, lub 3) wniosek o wyłączenie sędziego złoży strona tego postępowania albo 4) w wyniku wszczętego z urzędu postępowania o wyłączenie wyznaczonego sędziego w sytuacji, gdy nie dojdzie do „samowylączenia” się wyznaczonego sędziego (por. np. E. Skrętowicz, *Iudex inhabilis i iudex suspectus* w polskim procesie karnym, Lublin 1994, s. 70, R. Kmiecik, Tryb wyłączenia sędziego i prokuratora w kodeksie postępowania karnego, Prokuratura i Prawo, 1999, nr 11 – 12, s. 23, K. Papke – Olszauskas, Wyłączenie uczestników procesu karnego, Gdańsk 2007, s. 147 – 155 i s. 180 – 181). W orzecznictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie podnosi się, że przepis art. 37 § 1 k.p.k. nie może zastępować instytucji wyłączenia sędziego (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 kwietnia 2004 r., sygn. akt V KO 10/04, R – OSNKW 2004, poz. 682, z dnia 17 sierpnia 2004 r., sygn. akt V KO 43/04, R – OSNKW 2004, poz. 1453). Wskazuje się też, iż akceptowana przez danego sędziego wykładnia prawa, stanowiąca rezultat subiektywnego osądu samego zainteresowanego sędziego, w niepowtarzalnych realiach sprawy, pozwala niejednokrotnie przyjąć, że także hipotetyczny rozsądny obserwator, świadomy stanu psycho – emocjonalno – duchowego danego sędziego, byłby gotowy uznać jego niezdolność do orzekania w tej sprawie (por. np. P. Skuczyński, Integralność sędziego w orzekaniu i zachowaniu, Krytyka Prawa 2021, t. 13, nr 3, czy postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 maja 2021 r., sygn. akt IV KO 63/21 i z dnia 20 marca 2023 r., sygn. akt I ZO 2/23).

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy rozstrzygnął
jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]